

отъ зло-то, и оня, които не щяхъ да престанятъ отъ лъжавство-то, и не поискахъ да слушатъ Бога и да го обичатъ.

Казахъ ти, гдѣ трѣбува да идятъ тѣ.

О, сыно, не ся съединявай съ тѣхъ въ грѣхове-ты, за да не идешъ наедно съ тѣхъ въ страшно-то мѣсто на вѣчиж-тж мъжж, и на горчины-ты.

Г-жа Анна и Иванчо излѣзохъ тогава изъ градинж-тж, и отидохъ въ къщи. Иванчо ся виждаше тоя вечеръ разсудливъ и размыслень; Размышляваше много, какъ да ся приготви, та като умре да отиде на небо-то. И преди да легне, помоли ся Богу самъ въ одаж-тж си, както го бѣше научила майка му.

Надѣваше ся че Богъ ще го подкрѣпи да стане добро дѣте: науми си много и различни обстоятелства въ които бѣше мислилъ и чувствовалъ, и говорилъ, и правилъ неприличны вещи. Рѣши ся и ся обѣща да не прави вече така. Радуваше ся обаче като смышляваше, че подиръ малко време ще научи добры-ты извѣстия въ Свято-то Писаніе, които майка му ся бѣше обѣщала да му каже.

Начна да разумѣва, че Св. Пис. є наистинж чудна и многоцѣнна книга. Намысли да ся моли на майкж си да му подари едно Писаніе за да си има свое, та да ся научи да го прочита, и да го разумѣва, и да го пази всякога при себеси, когато є и въ къщы и вѣнъ отъ къщы; да има у себе си това добро посланіе отъ Небеснаго си Башж.